

KERRI MANISCALCO

TO
ΒΑΣΙΛΕΙΟ
ΤΩΝ
ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΩΝ

ΚΑΙΣΑΡΙΣΜΟΣ

ΒΙΒΛΙΟ 2

«Να σας περάσω έρχομαι
Εις την ετέραν όχθη
Στα σκότη τα αιώνια
Στο καύμα και τον πάγο».

–Δάντης Αλιγκέρι, Κόλαση¹

¹ Σ.τ.Μ.: Μετάφραση: Γεώργιος Εμμ. Αντωνιάδης, 1881. Εκ του τυπογραφείου Κ. Αντωνιάδου εν Αθήναις.

ΒΙΑΙΟΙ ΑΝΕΜΟΙ

Οι Εντά Κυκδοι

Η ΠΥΛΗ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΗΣ

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΛΑΓΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΩΝ ΑΜΑΡΤΙΑΤΩΝ

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΟΡΓΗΣ

Η ΔΙΜΝΗ ΤΗΣ ΦΟΒΙΑΣ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΠΟΤΑΜΙ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΛΑΙΜΑΡΤΙΑΣ

ΚΑΤΑΓΙΑ ΤΩΝ ΑΜΑΡΤΙΩΝ

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΟΚΝΗΡΙΑΣ

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΣ

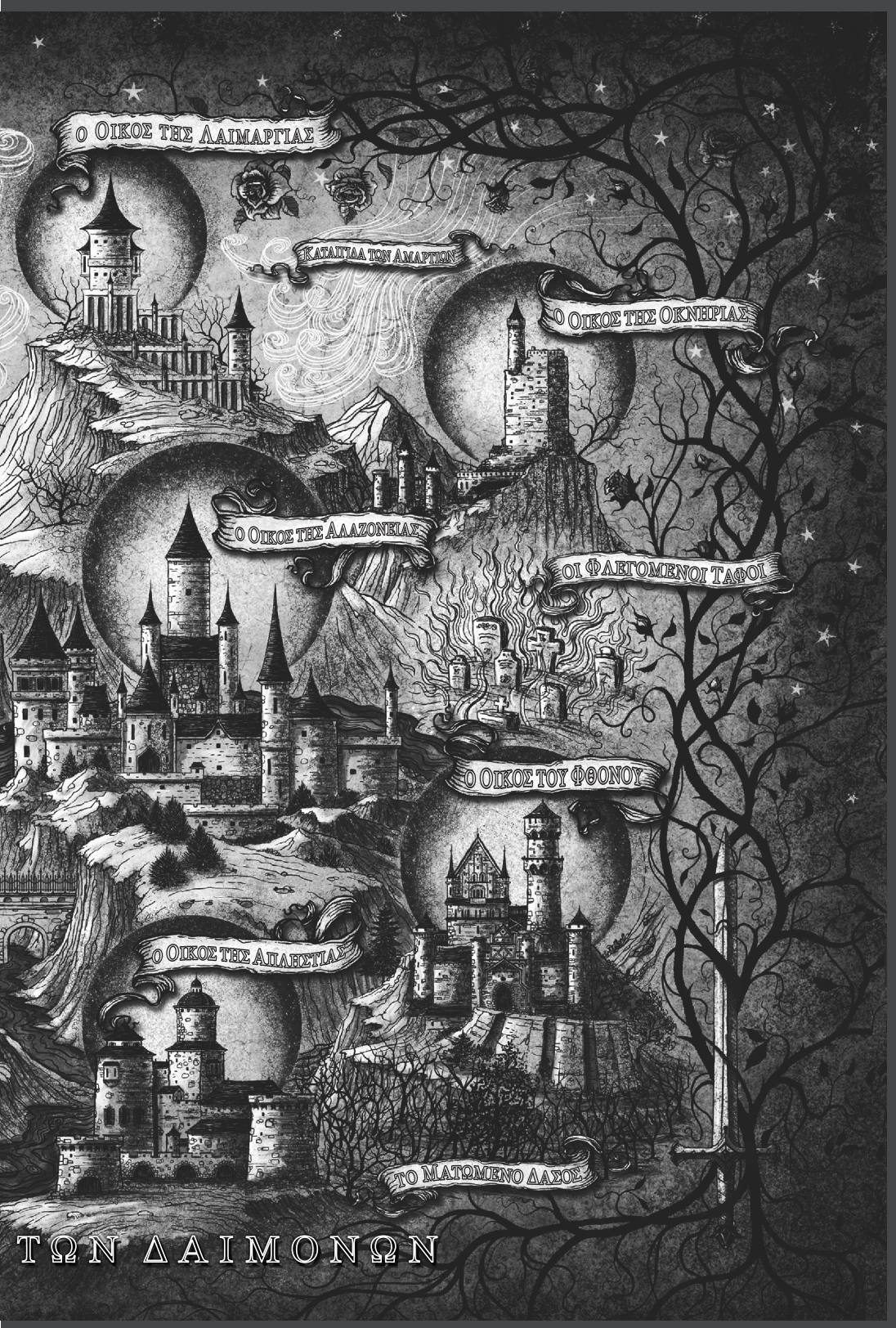
ΟΙ ΦΛΕΓΟΜΕΝΟΙ ΤΑΦΟΙ

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΠΛΗΘΕΙΑΣ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΛΑΣΟΣ

ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ

Ένα ασυνήθιστα ψυχρό καλοκαιρινό δειλινό, εν μέσω μιας ύβριλλας,
γεννήθηκαν δίδυμα. Τούτη, ωστόσο, δεν ήταν η αρχή κάποιου όμορφου
παράμυθιού. Όσοι παρακολούθησαν, περιμένοντας, αναγνώρισαν
την αληθινή φύση του σιωνίου. Η μια θα έχανε τη θνητή ζωή της,
η άλλη θα πουλούσε την ψυχή της. Οι γηραιότερες της σίνιαξης
διαφώνησαν για τα πώς και τα γιατί, μα όλες συμφώνησαν σε ένα πράγμα:
οι δίδυμες σηματοδοτούσαν την άφιξη σκοτεινών ημερών. Τώρα, καθώς
η μια είχε στραφεί στην οργή, επορδαμωμένη τον θρόνο του διαβόλου,
κι η άλλη κειτόταν άφυχη, περιτριφυρισμένη από δάλατο, άρχισαν
ν' ακούγονται ψίθυροι για μια νέα προφητεία – μια προφητεία που
θα καταδίκασε τόσο τις μάγισσες όσο και τους δαίμονες.

–Σημειώσεις από το μυστικό γρομόριο των Ντι Κάρλο

ΚΑΠΟΤΕ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Μια φορά κι έναν καιρό, ένας βασιλιάς διέσχιζε το κάστρο του, με τα βήματά του να αντηχούν στους διαδρόμους, κάνοντας μέχρι και τις σκιές να τρέπονται σε φυγή μην τυχόν και γίνουν αντιληπτές. Ήταν κακόκεφος και η διάθεσή του ολόενα και χειρότερη καθώς πλησίαζε εκείνη. Είχε αισθανθεί την εκδικητικότητά της πολύ προτού μπει σε αυτή την πτέρυγα του κάστρου. Συνέρρεε σαν οργισμένος όχλος έξω απ' την αίθουσα του θρόνου του, μα δεν τον απασχολούσε. Η μάγισσα ήταν μια μάστιγα σε τούτη τη γη.

Μια μάστιγα που θα την εξάλειφε μεμιάς.

Φτερά λευκής φωτιάς με ασημιές απολήξεις ξεπήδησαν απ' την πλάτη του καθώς άνοιγε διάπλατη τη δίφυλλη πόρτα. Συγκρούστηκαν με τον τοίχο, σχεδόν σκίζοντας το ξύλο στα δύο, όμως η εισβολέας ούτε που ύψωσε το βλέμμα της απ' την ανέμελη στάση της απέναντι απ' τον θρόνο. Απ' τον δικό του θρόνο.

Απαξιώνοντας να κοιτάξει προς το μέρος του, χάιδεψε το πόδι της όπως κάποιος τρυφερός εραστής ίσως επιχειρούσε με

μια πρόθυμη σύντροφο. Το σκίσιμο του φορέματός της σακαφάλωνε απ' τον αστράγαλο ως τον γοφό της, φανερώνοντας το απαλό της δέρμα. Συνέχισε να χαϊδεύει κυκλικά τη γάμπα της, να χειλικά, ισιώνοντας την πλάτη της καθώς τα δάχτυλά της γλιστρούσαν ψηλότερα. Η παρουσία του δεν την εμπόδισε να συνεχίσει την ιχνηλάτηση αυτή κατά μήκος των μηρών της.

«Εξαφανίσου».

Η φράση του τράβηξε την προσοχή της μάγισσας. «Τα λόγια μου δεν έπιασαν τόπο μ' εσένα. Ούτε η λογική, ούτε τα επιχειρήματα. Αυτή τη φορά, σου έχω μια μάλλον δελεαστική νέα πρόταση». Αργά, άγγιξε τα στήθη της πάνω απ' το λεπτό ύφασμα του φορέματός της, με το βλέμμα της να σοβαρεύει καθώς γυρνούσε να τον κοιτάξει. «Βγάλε το παντελόνι σου».

Σταύρωσε τα χέρια του, κοιτώντας τη βλοσυρά. Ούτε ο δημιουργός του δεν είχε καταφέρει να τον υποτάξει στα καπρίτσια του. Κι εκείνη δεν ήταν ούτε κατά διάνοια τόσο ισχυρή.

«Εξαφανίσου», επανέλαβε. «Φύγε προτού σε αναγκάσω».

«Για προσπάθησε». Με μια αλλόκοτα κομψή κίνηση, στράφηκε και στάθηκε όρθια, με το μακρύ ασημένιο της φόρεμα να στραφταλίζει σαν λόγχη που σκίζει τα ουράνια. Η όποια απόπειρα να τον αποπλανήσει είχε λάβει τέλος. «Άγγιξέ με και θα καταστρέψω ό,τι αγαπάς. Άρχοντά μου».

Ο τόνος της ήταν πια ειρωνικός, θαρρείς και δεν του άξιζε ο τίτλος και ο σεβασμός.

Εκείνος γέλασε τότε, και το γέλιο του ήχησε απειλητικό σαν το σιλέτο που ξάφνου πίεξε τον ψηλόλιγνο λαιμό της. Δεν ήταν η μόνη με το χάρισμα της αθάνατης ταχύτητας.

«Κάποιο λάθος κάνεις», γρόλισε. «Δεν αγαπάω τίποτα. Θέλω να ξεκουμπιστείς από τούτο το βασίλειο πριν από τη δύση. Αν δεν έχεις φύγει ως τότε, θα ξαμολήσω τους κέρβε-

ρούς μου. Και θα πετάξω στη Λίμνη της Φωτιάς ό,τι περισσέφει όταν τελειώσουν μαζί σου».

Περίμενε να οσμιστεί τον φόβο της. Αντ' αυτού, εκείνη τινάχτηκε προς τα μπροστά και με μια βίαιη κίνηση έκοψε τον λαιμό της με τη λεπίδα του. Αίμα στάλαξε στο αστραφτερό της φόρεμα, πιτσιλώντας το λείο μαρμάρινο δάπεδο και λερώνοντας τα μανίκια του. Σφίγγοντας τα δόντια του, σκούπισε το στιλέτο του.

Αδιαφορώντας για το νέο, φρικτό της περιδέραιο, η μάγισσα απομακρύνθηκε, μ' ένα χαμόγελο πιο μοχθηρό κι απ' τον χειρότερο αδερφό του. Η πληγή της επουλώθηκε μόνη της.

«Είσαι σίγουρος γι' αυτό; Δεν υπάρχει τίποτα που να λαχταράς;» Όταν δεν της απάντησε, ο εκνευρισμός της φούντωσε. «Ίσως, τελικά, οι φήμες να αληθεύουν. Δεν έχεις καρδιά πίσω απ' το θωρακισμένο σου στήθος». Έκανε έναν κύκλο γύρω του, με το φόρεμά της να αφήνει αιμάτινα ίχνη στο κάποτε άσπιλο δάπεδο. «Ίσως πρέπει να σε ανοίξουμε και να ρίξουμε μια ματιά».

Κοίταξε τα ασυνήθιστα ασημόλευκα φλογισμένα φτερά στην πλάτη του και το μειδιάμά της έγινε φονικό. Τα φτερά ήταν τα αγαπημένα του όπλα κι απολάμβανε την ισχυρή θερμότητα που έκανε τους εχθρούς του να λιποψυχούν στη θέα τους ή να πέφτουν στα γόνατα, δακρύζοντας αίμα.

Μ' ένα γοργό χτύπημα των δαχτύλων της, πήραν το χρώμα της στάχτης κι ύστερα εξαφανίστηκαν.

Όταν εκείνος προσπάθησε –και απέτυχε– να τα επικαλεστεί ξανά, τον κυρίεψε πανικός. «Να ένα κόλπο εξίσου ανόσιο με τον ίδιο τον διάβολο».

Η φωνή της ήταν νεαρή και συνάμα γηραλέα καθώς πρόσφερε το ξόρκι της. Εκείνος βλαστήμησε. Μα φυσικά. Γι' αυτό είχε χύσει αίμα· ήταν μια προσφορά σε κάποια απ' τις αδίστακτες θεές της.

«Απ' αυτήν εδώ τη μέρα, μια κατάρρα θα καλύψει τούτη τη γη. Θα ξεχάσεις τα πάντα εκτός απ' το μίσος σου. Η αγάπη, η καλοσύνη, οτιδήποτε καλό στον κόσμο σου θα χαθεί. Μια μέρα αυτό θ' αλλάξει. Όταν γνωρίσεις την πραγματική ευτυχία, ορκίζομαι να σ' την κλέψω κι αυτή».

Μετά βίας άκουσε τα λόγια της μελαχρινής μάγισσας, καθώς πάσχιζε μάταια να επικαλεστεί τα φτερά του. Ότι κι αν ήταν αυτό που είχε κάνει, τα αγαπημένα του όπλα είχαν πράγματι χαθεί.

Κόντευε να εκραγεί απ' την οργή του, όμως κατάφερε να τιθασεύσει τον θυμό του. Χρειαζόταν τη μάγισσα ζωντανή, ειδικά αν ήλπιζε να ανακτήσει ποτέ αυτό που του είχε κλέψει.

Εκείνη πλατάγισε τη γλώσσα της, θαρρείς απογοητευμένη που δεν είχε απελευθερώσει το θηρίο που έκρυβε μέσα του για να την πολεμήσει, κι ετοιμάστηκε να του γυρίσει την πλάτη της. Αυτός δεν μπήκε στον κόπο να την κυνηγήσει. Όταν μίλησε, η φωνή του ήταν σκοτεινή και σιγανή σαν τη νύχτα. «Κάνεις λάθος».

Σταμάτησε, ρίχνοντάς του μια ματιά πάνω απ' τον λεπτοκαμωμένο της ώμο. «Αλήθεια;»

«Ο διάβολος μπορεί να είναι ανόσιος, μα δεν κάνει κόλπα». Ένα χαμόγελο σκέτος πειρασμός στόλισε τα χείλη του. «Μονάχα παζάρια».

Για πρώτη φορά η μάγισσα φάνηκε αβέβαιη. Πίστευε πως ήταν η πιο πανούργα απ' τους δυο τους. Είχε ξεχάσει σε ποιον ανήκε τούτο το κάστρο και πώς αυτός είχε σκαρφαλώσει με νύχια και με δόντια σ' αυτόν τον καταραμένο, ανίερο θρόνο. Κι εκείνος θα απολάμβανε τρομερά να της το θυμίσει.

Εδώ ήταν το Βασίλειο των Δαιμόνων, κι αυτός ήταν ο βασιλιάς τους.

«Τι θα έλεγες να κάνουμε μια συμφωνία;»

1

Η Κόλαση δεν ήταν αυτό που περίμενα.

Αγνοώντας τον Πρίγκιπα της Οργής στο πλευρό μου, πήρα μια βαθιά, σιωπηλή ανάσα καθώς καπνός αιωρούνταν γύρω μας απ' τη δαιμονική μαγεία που είχε χρησιμοποιήσει για να μας μεταφέρει εδώ. Στους Επτά Κύκλους.

Στις λιγοστές εκείνες στιγμές που μας πήρε να ταξιδέψουμε απ' τη σπηλιά στο Παλέρμο σε τούτο το βασίλειο, είχα κάνει διάφορα σενάρια για την άφιξή μας, το ένα χειρότερο απ' το άλλο. Σε κάθε μου εφιάλτη, οραματιζόμουν καταρράκτες φωτιάς και θειαφιού. Φλόγες τόσο καυτές, που θα μπορούσαν να τσουρουφλίσουν την ψυχή μου, να λιώσουν το δέρμα μου. Αντ' αυτού αισθάνθηκα ένα ξαφνικό ρίγος.

Μέσα απ' τον καπνό και την ομίχλη μπορούσα αμυδρά να διακρίνω τείχη, φτιαγμένα από κάποιο αλλόκοτο, αδιαφανές πέτρωμα, να σκαρφαλώνουν ψηλότερα απ' όσο κατάφερα να δω. Ήταν είτε σκούρα μπλε είτε μαύρα, λες και το σκοτεινότερο βάθος της θάλασσας είχε εκτοξευτεί ψηλά, προτού παγώσει στον χρόνο.

Το θέαμα μ' έκανε ν' ανατριχιάσω. Αντιστάθηκα στην παρόρμηση να ζεστάνω τα χέρια μου με το χνότο μου ή να στραφώ στον Πρίγκιπα της Οργής για παρηγοριά. Δεν ήταν

φίλος μου και σίγουρα δεν ήταν προστάτης μου. Ήταν ακριβώς αυτό που είχε ισχυριστεί ο αδερφός του, ο Πρίγκιπας του Φθόνου: ο χειρότερος απ' τους επτά δαιμονικούς πρίγκιπες.

Ένα τέρας ανάμεσα σε θηρία.

Δεν έπρεπε ποτέ να ξεχάσω τι ήταν. Ένας απ' τους Διαβολικούς. Τα αθάνατα όντα που έκλεβαν ψυχές για τον διάβολο, τα εγωιστικά πλάσματα της νύχτας απ' τα οποία η γιαγιά μου είχε προειδοποιήσει εμένα και τη δίδυμη αδερφή μου να κρυβόμαστε σ' ολόκληρη τη ζωή μας. Τώρα είχα υποσχεθεί εκούσια να παντρευτώ τον βασιλιά τους, τον Πρίγκιπα της Αλαζονείας, για να βάλω τέλος σε μια κατάρα. Ή, τουλάχιστον, αυτό τους είχα κάνει να πιστεύουν.

Ο μεταλλικός κορσές που μου είχε χαρίσει νωρίτερα αυτό το βράδυ ο μελλοντικός μου σύζυγος έγινε αβάσταχτα ψυχρός στον παγωμένο αέρα. Οι στρώσεις του σκούρου, αστραφτερού μου φορέματος ήταν υπερβολικά λεπτές για να μου προσφέρουν την οποιαδήποτε προστασία ή ζεστασιά, και τα γοβάκια μου δεν ήταν παρά λωρίδες μαύρου μεταξιού με λεπτές δερμάτινες σόλες.

Πάγος κύλησε στις φλέβες μου. Δεν μπορούσα παρά να σκεφτώ ότι ήταν ακόμα ένα μοχθηρό κόλπο του εχθρού μου για να με αναστατώσει.

Το χνότο μου αιωρούνταν σαν φάντασμα μπροστά στο πρόσωπό μου. Επίμονο, αιθέριο. Σκιαχτικό. Μα τη θεά! Ήμουν πράγματι στην Κόλαση. Αν δεν με σκότωναν οι δαιμονικοί πρίγκιπες, τότε σίγουρα θα το έκανε η Νόνα Μαρία. Ειδικά όταν η γιαγιά μου ανακάλυπτε ότι είχα πουλήσει την ψυχή μου στον Πρίγκιπα της Αλαζονείας. *Αίμα και οστά.* Στον διάβολο.

Η εικόνα της περγαμηνής που με έδενε με τον Οίκο της Αλαζονείας άστραψε στον νου μου. Δεν μπορούσα να πιστέ-

φω ότι είχα υπογράψει το συμβόλαιο με αίμα. Παρά την έως τότε αυτοπεποίθησή μου σχετικά με το σχέδιό μου να διεισδύσω σ' αυτόν τον κόσμο και να πάρω εκδίκηση για τη δολοφονία της αδερφής μου, τώρα, καθώς στεκόμουν εδώ, ένιωσα παντελώς απροετοίμαστη.

Όπου στο καλό κι αν ήταν αυτό το «εδώ». Απ' ό,τι φαινόταν, δεν είχαμε φτάσει στο εσωτερικό κάποιου απ' τους επτά βασιλικούς οίκους των δαιμόνων. Δεν ξέρω γιατί πίστεψα ότι ο Πρίγκιπας της Οργής θα έκανε τούτο το ταξίδι εύκολο για εμένα.

«Περιμένουμε τον μνηστήρα μου;»

Σιωπή.

Κινήθηκα άβολα.

Καπνός αιωρούνταν ακόμη αρκετά κοντά μας ώστε να περιορίζει την όρασή μου, και καθώς ο δαιμονικός μου συνοδός αρνούσαν να μιλήσει, ο νους μου άρχισε να με περιπαίζει με μια πληθώρα ευφάνταστων φόβων. Ο Πρίγκιπας της Αλαζονείας θα μπορούσε κάλλιστα να στέκεται μπροστά μας, περιμένοντας να διεκδικήσει αυτοπροσώπως τη νύφη του.

Αφουγκράστηκα, προσπαθώντας να διακρίνω οποιονδήποτε ήχο θα μαρτυρούσε ότι κάποιος μας πλησίαζε μέσα απ' τον καπνό. Οποιονδήποτε ήχο, τελεία. Δεν άκουγα τίποτα πέρα απ' τον ξέφρενο χτύπο της καρδιάς μου.

Ούτε καν τις κραυγές των αιώνια βασανισμένων και καταραμένων. Μας περικύκλωνε απόλυτη, φρικτή σιωπή. Την ένιωθα βαριά – λες και κάθε υποψία ελπίδας είχε εγκαταλειφθεί αιώνες πριν και το μόνο που απέμενε ήταν η συντριπτική σιγαλιά της απόγνωσης. Θα ήταν τόσο εύκολο να τα παρατήσω, να κουλουριαστώ στο έδαφος και ν' αφήσω το σκοτάδι να τρυπώσει μέσα μου. Το βασίλειο αυτό ήταν η ενσάρκωση του χειμώνα, σε όλο του το σκληρό, ανελέητο μεγαλείο.

Και δεν είχαμε καν διασχίσει την πύλη ακόμη...

Με κυρίευσε πανικός. Ήθελα να γυρίσω στην πόλη μου –με το θαλασσινό αεράκι και τους καλοκαιρινούς ανθρώπους– τόσο απελπισμένα, που μ' έπιασε πόνος στο στήθος. Όμως είχα κάνει την επιλογή μου και θα την ακολουθούσα μέχρι τέλους, ό,τι κι αν συνέβαινε. Ο πραγματικός δολοφόνος της Βιτόρια ήταν ακόμη εκεί έξω. Και θα διέσχιζα την πύλη της Κόλασης χίλιες φορές αν χρειαζόταν για να τον εντοπίσω. Το σκηνικό είχε αλλάξει, όμως ο απώτερος σκοπός μου παρέμενε ο ίδιος.

Πήρα μια βαθιά ανάσα, καταλαγιάζοντας έτσι τα συναισθήματά μου.

Ο καπνός επιτέλους ξεδιάλυνε, χαρίζοντάς μου μια πρώτη ανεμπόδιστη ματιά στον κάτω κόσμο.

Ήμασταν μόνοι μας σε μια σπηλιά, όμοια μ' εκείνη που είχαμε αφήσει πίσω μας ψηλά πάνω απ' τη θάλασσα στο Παλέρμο, εκεί που είχα στήσει τον κύκλο από οστά, καλώντας τον Πρίγκιπα της Οργής σχεδόν δύο μήνες πριν· ταυτόχρονα όμως ήταν τόσο διαφορετική, που το στομάχι μου σφίχτηκε στη θέα του ανοίκειου τοπίου.

Από κάπου ψηλά τρύπωναν δεσμίδες αργυρού σεληνόφωτος. Ήταν αγνές μα αρκετές για να αποκαλύψουν τον αστραφτερό πάγο που κάλυπτε το έρημο, βραχώδες έδαφος.

Κάμποσα μέτρα μακριά, ορθωνόταν απειλητικά μια θεόρατη πύλη, όμοια με τον σιωπηλό πρίγκιπα που στεκόταν πλάι μου. Κίονες –σκαλισμένοι από οψιδιανό κι απεικονίζοντας ανθρώπους να βασανίζονται και να δολοφονούνται βίβια– πλαισίωναν τη δίφυλλη πύλη που αποτελούνταν εξ ολοκλήρου από κρανία.

Ανθρώπων. Ζώων. Δαιμόνων. Ορισμένα είχαν κέρατα, ενώ άλλα χαυλιόδοντες. Όλα εξίσου φρικαλέα. Το βλέμμα

μου προσγειώθηκε σε αυτό που υπέθετα πως ήταν το πόμολό της: ένα κρανίο άλγκης με δυο πελώρια κέρατα καλυμμένα με πάγο.

Ο Πρίγκιπας της Οργής, ο ισχυρός δαίμονας του πολέμου και προδότης της ψυχής μου, κινήθηκε. Μια μικροσκοπική σπίθα εκνευρισμού με έκανε να κοιτάξω προς το μέρος του. Το διεισδυτικό του βλέμμα ήταν ήδη στραμμένο πάνω μου. Με το συνηθισμένο του ψυχρό ύφος. Ήθελα να ξεσκίσω την καρδιά του και να την ποδοπατήσω μήπως κατάφερνα να αποσπάσω κάποιον ίχνος συναισθήματος. Οτιδήποτε θα ήταν καλύτερο απ' την ψυχρή αδιαφορία που τώρα στόλιζε το πρόσωπό του.

Δεν είχε διστάσει στιγμή να στραφεί εναντίον μου για να ικανοποιήσει τις ανάγκες του. Ήταν εγωιστής. Όπως ακριβώς με είχε προειδοποιήσει η Νόνα. Κι εγώ ήμουν ανόητη που δεν την είχα πιστέψει.

Κοιταχτήκαμε για μια ατέλειωτη στιγμή.

Εδώ, στις σκιές του κάτω κόσμου, τα σκούρα χρυσά του μάτια έλαμπαν σαν το ρουμπινένιο στέμμα στο κεφάλι του. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει ολοένα και γρηγορότερα όσο τα βλέμματά μας παρέμεναν ευθυγραμμισμένα σε τούτη τη σύγκρουση. Η λαβή του γύρω μου έσφιξε μια στάλα, και μόνο τότε συνειδητοποίησα ότι κρατούσα το χέρι του με όλη μου τη δύναμη. Τράβηξα το δικό μου και απομακρύνθηκα.

Δεν καταλάβαινα αν είχε εκνευριστεί, αν το απολάμβανε ή αν ήταν οργισμένος. Η έκφρασή του δεν έλεγε να αλλάξει· παρέμενε εξίσου απόμακρος με όταν μου είχε προτείνει να υπογράψω εκείνο το συμβόλαιο με τον Πρίγκιπα της Αλαζονείας πριν από μερικά λεπτά. Αν έτσι ήθελε να είναι τα πράγματα μεταξύ μας πια, καλώς. Δεν τον χρειαζόμουν ούτε τον ήθελα. Μάλιστα, θα τον έστελνα άνετα στον διάολο, μα ήμασταν ήδη κι οι δυο εκεί.

Συνέχισε να με παρακολουθεί καθώς προσπαθούσα να τιθασεύσω τις σκέψεις μου. Έτσι επέβαλα στον εαυτό μου μια ψυχρή ηρεμία που σε καμία περίπτωση δεν αισθανόμουν. Ξέροντας πόσο καλά μπορούσε να διαβάσει τα συναισθήματά, ήταν πιθανότατα μάταιο. Τον κοίταξα εξεταστικά.

Βάζοντας τα δυνατά μου να μιμηθώ τον δαιμονικό πρίγκιπα, επιστράτευσα το πιο υπεροπτικό μου ύφος. «Η διαβόητη πύλη της Κόλασης, υποθέτω».

Ανασήκωσε το φρύδι του, σαν να ρωτούσε αν αυτό ήταν το καλύτερο που μπορούσα να σκεφτώ.

Θυμός αντικατέστησε τον φόβο μου. Τουλάχιστον κάπου μου φαινόταν ακόμη χρήσιμος. «Είναι ο διάβολος τόσο υπεράνω, που δεν μπορεί να συναντήσει τη μελλοντική του βασίλισσα εδώ; Ή μήπως φοβάται μια υγρή σπηλιά;»

Το χαμόγελο που μου πρόσφερε ως απάντηση ο Πρίγκιπας της Οργής μου αποκάλυψε πως το απολάμβανε όλο αυτό. «Δεν είναι σπηλιά αυτή. Είναι το κενό έξω απ' τους Επτά Κύκλους».

Άγγιξε την πλάτη μου με το χέρι του και με οδήγησε προς τα μπροστά. Ξαφνιάστηκα τόσο απ' την ευχάριστη αίσθηση του αγγίγματός του, την τρυφερή οικειότητα της κίνησής του, που δεν αποτραβήχτηκα. Βότσαλα αναδεύονταν κάτω απ' τα πόδια μας, δίχως τον παραμικρό όμως θόρυβο. Πέρα απ' τις φωνές μας, η απόλυτη ησυχία ήταν τόσο συγγλονιστική, που σχεδόν έχασα την ισορροπία μου. Ο Πρίγκιπας της Οργής με βοήθησε να την ανακτήσω προτού με αφήσει.

«Είναι το μέρος που τ' αστέρια φοβούνται να διαβούν», φτιθύρισε κοντά στο αυτί μου, η θερμή του ανάσα σε πλήρη αντίθεση με τον ψυχρό αέρα. Ανατρίχιασα. «Ποτέ, όμως, ο διάβολος. Αυτός γοητεύει το σκοτάδι. Όπως και τον φόβο».

Γλίστρησε την παλάμη του κατά μήκος της σπονδυλικής μου στήλης, κάνοντάς με ν' ανατριχιάσω ακόμα περισσότερο. Μια ανάσα σφάλωσε στον λαιμό μου. Γύρισα και τίναξα το χέρι του μακριά.

«Πήγαινε με στον Πρίγκιπα της Αλαζονείας. Βαρέθηκα τη συντροφιά σου».

Το έδαφος βρυχήθηκε κάτω απ' τα πόδια μας. «Δεν εμφανίστηκε η αλαζονεία σου μέσα σ' εκείνον τον κύκλο από οστά τη νύχτα που πρόσφερες αίμα και με κάλεσες. Η οργή σου εμφανίστηκε. Ο θυμός σου».

«Αυτό είναι αλήθεια, Υψηλότατε, όμως η περγαμηνή που υπέγραψα έλεγε "Οίκος της Αλαζονείας", κάνω λάθος;»

Έκανα ένα βήμα προς το μέρος του, με την καρδιά μου να σφυροκοπάει καθώς εισέβαλλα στον χώρο του. Η θερμότητα του σώματός του με περιέβαλλε σαν τη λιακάδα, ζεστή και δელεαστική. Μου θύμισε την πατρίδα. Ο νέος πόνος στο στήθος μου ήταν οξύς, με συγκλόνισε. Με τη γλώσσα μου αιχμηρή σαν λεπίδα, στόχευσα απευθείας την παγωμένη του καρδιά, ελπίζοντας να διαπεράσω το τείχος που είχε με τόση μαεστρία υψώσει ανάμεσά μας. Είτε ήταν σωστό είτε όχι, ήθελα να τον πληγώσω όπως ακριβώς η δική του απάτη είχε τσακίσει εμένα.

«Συνεπώς, διάλεξα τον διάβολο, όχι εσένα. Πώς νιώθεις; Ξέροντας ότι προτιμώ να πλαγιάζω με ένα τέρας για όλη την αιωνιότητα παρά να υποταχθώ ξανά σε εσένα, Πρίγκιπα της Οργής;»

Το βλέμμα του γλίστρησε στα χείλη μου. Μια σαγηνευτική λάμψη τρύπωσε στα μάτια του καθώς έκανα κι εγώ το ίδιο. Μπορεί να μην το παραδεχόταν, όμως ήθελε να με φιλήσει. Το χαμόγελό μου κύρτωσε σ' ένα μοχθηρό μειδίαμα· επιτέλους, η παγερή του αδιαφορία είχε χαθεί. Κρίμα γι' αυτόν που πλέον ήμουν απαγορευμένος καρπός.

Έμεινε να με κοιτάζει γι' άλλη μια στιγμή, ύστερα ψιθύρισε δολοφονικά: «Διαλέγεις τον διάβολο;»

«Ναι».

Πια στεκόμασταν τόσο κοντά, που τα χνότα μας άγγιζαν. Αρνήθηκα να οπισθοχωρήσω. Το ίδιο κι εκείνος.

«Αν αυτό επιθυμείς, τότε πες το σ' αυτό το βασίλειο. Μάλιστα» –τράβηξε το σιλέτο του μέσα απ' το σακάκι του– «αν είσαι τόσο σίγουρη για τον διάβολο, δώσε έναν όρκο αίματος. Αν η αλαζονεία είναι το αμάρτημα που επιλέγεις, φαντάζομαι πως δεν θα αρνηθείς».

Με κοίταξε προκλητικά καθώς μου παρέδιδε το σιλέτο, με τη λαβή στραμμένη προς το μέρος μου. Άρπαξα το σιλέτο του οίκου του και πίεσα το αιχμηρό μέταλλο στο ακροδάχτυλό μου. Ο Πρίγκιπας της Οργής σταύρωσε τα χέρια του και με κοίταξε ανέκφραστα. Δεν πίστευε πως θα το έκανα. Ίσως ήταν πράγματι η καταραμένη μου αλαζονεία, ή ίσως ήταν ο θυμός μου, μα τρύπησα το δάχτυλό μου και του έδωσα πίσω την ερπετοειδή λεπίδα. Είχα ήδη υπογράψει το συμβόλαιο του Πρίγκιπα της Αλαζονείας· δεν υπήρχε λόγος να διστάσω τώρα. Ό,τι είχε γίνει είχε γίνει.

«Εγώ, η Εμίλια Μαρία ντι Κάρλο, επιλέγω εκούσια τον διάβολο».

Μια μονάχα σταγόνα αίμα στάλαξε στο έδαφος, σφραγίζοντας τον όρκο. Έστρεψα το βλέμμα μου στον Πρίγκιπα της Οργής. Κάτι πυροδοτήθηκε στα βάθη των ματιών του, όμως γύρισε απ' την άλλη προτού προλάβω να καταλάβω τι. Έχωσε το σιλέτο στο σακάκι του κι άρχισε να βαδίζει προς τις πύλες, αφήνοντάς με μόνη μου στο χείλος της ανυπαρξίας.

Σκέφτηκα να τρέξω, μα δεν είχα πού να πάω.

Κοίταξα τριγύρω άλλη μια φορά κι έτρεξα ξοπίσω του, συγχρονίζοντας τα βήματά μου πλάι του. Τύλιξα με τα χέρια

μου το κορμί μου, σε μια απελπισμένη προσπάθεια να σταματήσω το ολοένα και εντονότερο τρέμουλο· το μόνο που κατάφερα ήταν να τρέμω ακόμα περισσότερο. Ο Πρίγκιπας της Οργής είχε πάρει τη ζεστασιά του μαζί του, και τώρα ένιωθα τον μεταλλικό κορσέ να με παγώνει με ανανεωμένο σθένος. Αν μέναμε εδώ έξω για πολύ, θα πέθαινα απ' το κρύο. Ανέσुरα στον νου μου θερμές, γαλήνιες αναμνήσεις.

Μονάχα μια φορά είχα ξαναανιώσει τέτοιο κρύο –στη βόρεια Ιταλία– και τότε ήμουν νέα κι ενθουσιασμένη απ' το χιόνι. Το είχα βρει ρομαντικό· τώρα έβλεπα την αλήθεια: ήταν πανέμορφα επικίνδυνο.

Όπως ακριβώς και ο συνταξιδιώτης μου.

Ο μόνος ήχος στο κενό ήταν τα δόντια μου που χτυπούσαν μεταξύ τους. «Πώς μπορούμε να ακούμε ο ένας τον άλλο;»

«Επειδή το επιθυμώ εγώ».

Υπεροπτικό θηρίο. Μια τρεμουλιαστή ανάσα δραπέτευσε απ' τα χείλη μου. Σκοπός ήταν να ακουστώ απαυδισμένη, αλλά φοβήθηκα ότι απλώς αποκάλυψε πόσο πολύ κρύωνα. Ένας βαρύς βελούδινος μανδύας εμφανίστηκε απ' το πουθενά, για να προσγειωθεί στους ώμους μου. Δεν ήξερα πώς τον είχε δημιουργήσει ο Πρίγκιπας της Οργής, ούτε μ' ένοιαζε.

Τον τύλιξα σφιχτά γύρω μου, ευγνώμων για τη ζεστασιά. Άνοιξα το στόμα μου για να ευχαριστήσω τον δαίμονα, όμως σταμάτησα τον εαυτό μου μ' ένα νοερό κούνημα του κεφαλιού. Η πράξη του Πρίγκιπα της Οργής δεν ήταν ένδειξη καλοσύνης ούτε ιπποτισμού. Φανταζόμουν πως το βασικότερό του κίνητρο ήταν η επιθυμία του να μην πεθάνω ενώ βρισκόταν τόσο κοντά στο να εκπληρώσει την αποστολή του.

Αν θυμόμουν σωστά, παραδίδοντας την ψυχή μου στον Πρίγκιπα της Αλαζονείας θα εξασφάλιζε την ελευθερία του

απ' τον κάτω κόσμο. Κάτι που κάποτε είχε πει πως επιθυμούσε περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο.

Πόσο υπέροχο γι' αυτόν. Η διαμονή του εδώ τέλειωνε πάνω που η δική μου ξεκινούσε. Και το μόνο που είχε χρειαστεί να κάνει για να εξασφαλίσει τον μεγαλύτερο πόθο της καρδιάς του ήταν να με προδώσει.

Υπέθετα πως αυτό το καταλάβαινα αρκετά καλά.

Ο Πρίγκιπας της Οργής συνέχισε προς την πύλη και δεν κοίταξε ξανά προς το μέρος μου. Πίεσε το χέρι του στον κίονα που βρισκόταν πιο κοντά μας και ψιθύρισε μια λέξη σε κάποια ξένη γλώσσα, υπερβολικά σιγανά για να τον ακούσω. Χρυσό φως αναδύθηκε απ' την παλάμη του και κύλησε μέσα στο μαύρο πέτρωμα.

Μια στιγμή αργότερα, οι πύλες άνοιξαν αργά, τρίζοντας. Δεν μπορούσα να δω τι υπήρχε παραπέρα και το μυαλό μου έπλασε ένα σωρό φρικτές εικόνες. Ο δαιμονικός πρίγκιπας δεν μου απηύθυνε καμία επίσημη πρόσκληση προχώρησε ευθεία προς το άνοιγμα που είχε δημιουργήσει χωρίς καν να μπει στον κόπο να βεβαιωθεί ότι τον ακολουθούσα.

Πήρα μια βαθιά ανάσα κι έσφιξα τα δόντια μου. Ό,τι κι αν μας περίμενε, θα έκανα ό,τι χρειαζόταν για να πετύχω τους στόχους μου. Τυλίχτηκα με τον μανδύα μου κι άρχισα να περπατάω.

Ο Πρίγκιπας της Οργής σταμάτησε στο κατώφλι του κάτω κόσμου κι επιτέλους καταδέχθηκε να με κοιτάξει ξανά. Η έκφρασή του ήταν σκληρότερη κι απ' τον τόνο του, ακινητοποιώντας με.

«Μια συμβουλή».

«Είμαστε έτοιμοι να μπούμε στην Κόλαση», είπα σαρδόνια. «Νομίζω ότι είναι λίγο αργά για συμβουλές».

Δεν φάνηκε να το διασκεδάζει. «Στους Επτά Κύκλους υπάρχουν τρεις κανόνες που θα πρέπει να τηρήσεις. Πρώτον, μην αποκαλύψεις ποτέ τους πραγματικούς σου φόβους».

Δεν σκόπευα να το κάνω. «Γιατί;»

«Αυτός ο κόσμος θα κάνει ό,τι περνάει απ' το χέρι του για να σε βασανίσει». Άνοιξα το στόμα μου, όμως εκείνος ύψωσε το χέρι του. «Δεύτερον, έλεγξε τις επιθυμίες σου αλλιώς θα σε περιπαίξουν με ψευδαισθήσεις που εύκολα περνιούνται για πραγματικότητα. Πήρες μια γεύση πώς είναι αυτό όταν γνώρισες τον Πρίγκιπα της Λαγνείας. Καθεμιά απ' τις επιθυμίες σου θα μεγεθυνθεί δέκα φορές εδώ, ειδικά όταν εισέλθουμε στο Πέρασμα των Αμαρτημάτων»

«Το Πέρασμα των Αμαρτημάτων». Δεν ήταν ερώτηση, κι όμως παρ' όλα αυτά ο Πρίγκιπας της Οργής μου απάντησε.

«Οι νεοφερμένοι στο βασίλειο δοκιμάζονται για να διαπιστωθεί σε ποιον βασιλικό οίκο ταιριάζει καλύτερα το κυρίαρχο αμάρτημά τους. Θα βιώσεις μια συναισθηματική... ώθηση... καθώς τον διασχίζεις».

«Υπέγραφα να παραδώσω την ψυχή μου στον Πρίγκιπα της Αλαζονείας. Γιατί πρέπει να δω πού ταιριάζω;»

«Θα πρέπει να παραμείνεις ζωντανή αρκετό διάστημα ώστε να το ανακαλύψεις μόνη σου».

Κατάπια την αυξανόμενη δυσφορία μου. Η Νόνα πάντα με προειδοποιούσε ότι τα κακάμαντάτα τριτώνουν, πράγμα που σήμαινε ότι το χειρότερο δεν είχε έρθει ακόμη. «Ο τρίτος κανόνας είναι...» Το βλέμμα του γλίστρησε στο δάχτυλο που είχα τρυπήσει. «Πρόσεχε όταν κάνεις συμφωνίες αίματος μ' έναν πρίγκιπα της Κόλασης. Και σε καμία περίπτωση μην κάνεις κάποια συμφωνία που αφορά τον ίδιο τον διάβολο. Ό,τι είναι δικό του, είναι δικό του. Μόνο ένας ανόητος θα στεκόταν εναντίον του ή θα τον προκαλούσε».

Έτριξα τα δόντια μου. Δολοπλοκίες και παραπλανήσεις. Η προειδοποίησή του μου θύμισε αμυδρά μια σημείωση απ' το οικογενειακό μας γριμόριο, και αναρωτήθηκα πώς ακριβώς θα μπορούσε να το γνωρίζει αυτό. Απόδιωξα αυτές τις σκέψεις, επιλέγοντας να εστιάσω στον ολοένα και αυξανόμενο θυμό μου.

Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι χρησιμοποιούσε τη δύναμή του για να φουντώσει τα συναισθήματά μου. Πράγμα που με εξόργισε ακόμα περισσότερο. «Δεν ήταν αρκετό που παρέδωσα την ψυχή μου; Προς τι όλα τα κόλπα; Τουλάχιστον είσαι συνεπής».

«Μια μέρα θα καταλάβεις πως σου έκανα χάρη».

Απίθανο. Έσφιξα το τραυματισμένο μου χέρι σε γροθιά. Ο Πρίγκιπας της Οργής με κοίταξε ξανά κι ένα χαμόγελο τρεμόπαιξε στα αισθησιακά του χείλη. Αναμφίβολα αισθανόταν την αυξανόμενη οργή μου.

Μια μέρα, σύντομα, θα το πλήρωνε αυτό.

Του χαμογέλασα πλατιά, επιτρέποντας στον εαυτό μου να φανταστεί πόσο ωραία θα αισθανόμουν όταν επιτέλους τον κατέστρεφα. Το πρόσωπό του συσπάστηκε κι έσκυψε το κεφάλι του – λες και κάπως διάβασε τις σκέψεις και τα συναισθήματά μου, δίνοντας σιωπηλό όρκο να κάνει το ίδιο. Αυτό το μίσος μας έωνε.

Δίχως να αποστρέψω το βλέμμα μου, ανταπέδωσα το γνέφιο, ευγνώμων για την εξαπάτησή του. Ήταν η τελευταία φορά που θα την πατούσα με τα ψέματά του. Με λίγη τύχη, από εδώ και στο εξής αυτός και τα αδέρφια του θα πίστευαν τα δικά μου. Θα έπρεπε να παίξω καλά τον ρόλο μου, ή αλλιώς θα κατέληγα νεκρή σαν τις άλλες υποψήφιες νύφες του διαβόλου.

Τον προσπέρασα και διέσχισα την πύλη της Κόλασης λες και μου ανήκε. «Πήγαινε με στο νέο μου σπίτι. Είμαι έτοιμη να συναντήσω τον αγαπημένο μου σύζυγο».

2

Απ' τη σκοτεινή σπηλιά βγήκαμε σε μια λαμπερή βουνοκορφή με χαμηλή βλάστηση.

Βλεφάρισα μέχρις ότου τα μάτια μου σταμάτησαν να τσούζουν κι αντίκρισα τον σκληρό, ανελέητο κόσμο που απλωνόταν μπροστά μου. Ανάθεμα! Δεν θα μπορούσα να έχω φύγει μακρύτερα απ' την πατρίδα.

Δεν υπήρχε θάλασσα, ζεστασιά, λαμπερός ήλιος. Στεκόμασταν στην αρχή ενός απότομου και χιονισμένου μονοπατιού, το πλάτος του οποίου μετά βίας μας επέτρεπε να βαδίζουμε πλάι πλάι.

Ο ψυχρός αγέρας ούρλιαζε διασχίζοντας το απόκρημνο βουνό, τρυπώνοντας μέσα στον μανδύα μου. Πίσω μας, η πύλη έκλεισε μ' έναν γδούπο που αντήχησε δυνατά ανάμεσα στα χιονοστεφή βουνά. Ο απρόσμενος θόρυβος μ' έκανε να σφιχτώ. Ήταν ο πρώτος ήχος που άκουγα βγαίνοντας απ' το κενό και δύσκολα θα μπορούσε να έχει ακουστεί πιο δυσίωνος.

Στράφηκα, με την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά, κι αντίκρισα δαιμονική μαγεία να πηγάζει απ' τα έγκατα της γης και να γλιστράει πάνω στις πύλες. Λιλά αγκαθωτές κληματσίδες σαν κι εκείνες που σφράγιζαν το ημερολόγιο της Βιτόρια σύρθηκαν γύρω από κενές κόγχες και σαγόνια, ελισ-

Μία αδερφή.
Δύο αμαρτωλοί πρίγκιπες.
Αμέτρητες δολοπλοκίες με μια δόση εκδίκησης.
Καλώς ήλθατε στην Κόλαση.

Θέλοντας να εκδικηθεί για τον χαμό της δίδυμης αδερφής της, η Εμίλια πούλησε την ψυχή της και ταξίδεψε, με τον αινιγματικό Πρίγκιπα της Οργής στο πλευρό της, στους Επτά Κύκλους, για να γίνει η Βασίλισσα των Δαιμόνων. Ο πρώτος, όμως, κανόνας της αυλής των Δαιμόνων είναι απλός: Μην εμπιστεύεσαι κανέναν. Γιατί όσο περισσότερο μένει η Εμίλια στην Κόλαση, αυτόν τον ελκυστικό φαύλο κόσμο, τόσο πιο ξεκάθαρο γίνεται ότι τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται. Ακόμα και ο Πρίγκιπας της Οργής, ο άλλοτε σύμμαχός της, μπορεί να κρατάει μυστικά για την αληθινή του φύση. Και σύντομα η Εμίλια βρίσκεται αιχμάλωτη ανάμεσα στον Πρίγκιπα της Οργής και τον ακόμα μοχθηρότερο αδερφό του, τον Πρίγκιπα της Αλαζονείας, τον Βασιλιά των Δαιμόνων.

Πολυτελή παλάτια, φαντασμαγορικοί χοροί, δολοπλόκοι αυλικοί και αντικρουόμενα στοιχεία συνθέτουν το σκηνικό στο οποίο η Εμίλια προσπαθεί να ανακαλύψει τι πράγματι συνέβη στην αδερφή της, αλλά και να ξεκλειδώσει τα μυστήρια του δικού της παρελθόντος.
